అంతశ్చేతన

డా॥ దిట్టకవి శ్యామలాదేవి

అర్ధరాత్రి. అప్పుడే గడియారం పన్నెండు గంటలు కొట్టింది. అప్పటిదాకా ఫ్రెండ్స్‌తో కబుర్లు చెప్పుకుని బెడ్‌మీద వాలిన సాందీప్‌కి చిన్నగా కునుకు పట్టింది. ఇంతలో తలుపు టకటకా కొట్టారెవరో, సాందీప్‌కి మెలకువ వచ్చింది. కాలింగ్‌బెల్ నొక్కకుండా తలుపుకొట్టారెందుకో, అనుకుంటూ నైటీ సరి చేసుకుని ముందుహాల్లో లైట్‌వేసి తలుపు తీశాడు. అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు. రయ్యిమంటూ తలుపులోంచి గాలి లోనికి దూసుకువచ్చింది. ఎంతో ధైర్యస్థుడైన సాందీప్ గుండె ఏదో తెలీని భయంతో దడదడా కొట్టుకుంది.

ఎవరు తలుపు కొట్టిందెవరు? తీసేలోగానే వెళ్ళిపోయారెందుకు? ఏ దొంగలోనా? ఏ బందిపోట్లయినావా? ఏ పక్కనో నక్కి నేను బయటికి వచ్చేసరికి ఒక్కుమ్మడిగా మీదపడి కాళ్ళూ చేతూలూ కట్టేసి లోపలికి వచ్చి సర్వం దోచుకోరు కదా! అయినా అలారం బెల్ ఇక్కడికి దగ్గర్లోనే వుంది, నొక్కొచ్చు. అలారం బెల్ వినగానే నౌకర్లందరూ ఒక్కసారిగా వచ్చేలాగా ట్రైనింగ్ ఇచ్చాడునాన్న. ఈ ఒంటరి ఇంటికి ... గొప్పింటికి... ఆ మాత్రం ముందు జాగ్రత్త అవసరమే.

రెండు నిముషాలు దాటిపోయింది గడియారం చేసే టిక్కు టిక్కు శబ్దం తప్ప ఎలాంటి అలికిడీ లేదు. సాందీప్ ముందు తోటలో లైట్ కూడా వేసి అడుగు బయటపెట్టాడు. చుట్టూ ఇటూ అటూ చూశాడు. గేటు దాటి బయటికెళ్ళిపోయారా అని చూశాడు. గేటు తలుపులు తాళం వేసినవి వేసినట్లే వున్నాయ్. మెల్లిగా వరండా చివరి కొచ్చి దృష్టిని దక్షిణ వేపుకి మళ్ళించాడు. చిన్న చిన్న పూలచెట్లను దాటితే వచ్చే కొబ్బరి చెట్లు గాలికి పిచ్చిగా ఊగుతున్నాయ్. మబ్బుగా కూడా ఉంది కొబ్బరి చెట్ల తరువాత వున్న మామిడి చెట్ల గుబురుల్లోకి లైట్ ఫోకస్ పడక నీడలు నీడలుగా వుండి ఏవో భయంకరమైన అనుభూతిని కల్గిస్తున్నాయ్. సాందీప్ దృష్టి ఇంకొంచెం ముందుకు సాగింది. అక్కడ ... మల్లెచెట్ల దగ్గర ... ఏమిటి... ఏదో ఆకారం... ఏం చేస్తోందక్కడ. సాందీప్ గుండె లయ తప్పింది. ఆ ఆకారం అక్కడ పచార్లు చేస్తున్నట్లుగా వుంది. ఒకసారి మామిడీ చెట్టు ఎక్కినట్లుగానూ కొంచెం సేపు మల్లెపూలు కోస్తున్నట్లుగాను వుంది. ఏదీ నిర్ణయం కాలేదు. అది మగా? ఆడా? మనిషా? మరేదైనానా? సాందీప్‌కి దగ్గరగావెళ్ళి చూడాలని అన్పించినా ధైర్యం చాలలేదు. అలాగే నిలబడ్డాడు. సన్నగా ఏదోపాట వినవస్తోంది. అక్కడ్నించే. ఏమీ తేల్చుకోలేని సాందీప్ మెల్లగా వెనక్కి తిరక్కుండానే లోపలికి వచ్చి తలుపు వేసుకుని అలానే వచ్చి బెడ్‌మీద వాలి పోయాడు.

ఈ నాడెందుకో తనకెంత టెన్షన్‌గా వుంది. గొంతు తడి ఆరిపోయింది. దాహం మండిపోతోంది. లేచి పక్కనే ఉన్న ఫ్రిజ్ లోంచి నీళ్ళు తీసుకోడంగాని నౌకర్ని పిలిచి మంచినీళ్ళడగడం కాని చేయలేక పోయాడు. ఇంకా అవతలి గదిలోంచి మమ్మీడాడీ ఏవో డబ్బు లెక్కలు తేలక గట్టిగానే మాట్లాడుకుంటున్నారు. వెళ్ళివాళ్ళతో కబుర్లు చెప్పుకుందామనుకున్నా కాలు కదపలేక పోయాడు. అలాగే మంచం మీద కట్టెలాగా కదలటానికీ మెదలడానికీ కూడా ధైర్యం చాలక పడుకుండి పోయాడు. అతని కళ్ళల్లో దూరాన చెట్లకింద కదలాడే ఆకారం గిరగిరా తిరుగుతోంది. సన్నని ఆ పాట ఎక్కడో ఎప్పుడో విన్నట్లే వుంది. ఎవరా పాడేది? ఎవరిదా గొంతు? బుర్ర పగల గొట్టుకున్నా సాందీప్‌కి ఏమీ అంతుపట్టలేదు.

రకరకాల కథలు గుర్తుకొచ్చాయ్! బాణామతులు. కామినీ పిశాచాలు. కొరివి దయ్యాలు, చేతబళ్ళు? బీస్‌సాల్‌బాద్‌లాంటి భయంకరమైన సినిమాలు ... ఎన్నో ఎన్నో ఊహలు. ఆ దృశ్యం మరీ మరీ వెంటాడుతోంది. చూసినప్పటికన్నా ఊహించుకున్నప్పుడు మరింత భయానకంగా వుంది. మానసికంగా ఎంతో అలసి పోయిన సాందీప్ మెల్లగా నిద్రలోకి జారుకున్నాడు. తెల్లారిన జ్వరం ముంచుకొచ్చింది. అతని మూలుగులకి నౌకరు తప్పిటయ్య లేచి "అమ్మగారూ! అబ్బాయిగారి వొళ్ళు జ్వరంతో కాలిపోతోంది. ఏదో కలవరిస్తున్నారు" అంటూ మహేశ్వరిని నిద్రలేపాడు. మహేశ్వరి కంగారుగా వచ్చి చూసి వెంటనే భర్తని లేపింది. "రాత్రి పన్నెండు వరకు పెళ్ళి తిరుగుళ్ళు తిరుగుతాడు. ఒంటిమీదకు ఏం వస్తుందో ఆలోచించుకోడు" అంటూ డ్రైవర్ని లేపి డాక్టర్ కోసం కారు పంపాడు లక్ష్మీపతిరావు.

రమాపతిరావు ఆ చుట్టుపక్కల చాలా ఊళ్ళల్లో వున్న ధనవంతులందర్లోకీ ధనవంతుడు. అయన్ని 'కోటీశ్వరుడు' అనరాదు. ఎందుకంటే ఆయనకున్నది ఒక్క కోటి కాదు. కోట్లు. మూడు పదులో నాలుగు పదులో కోట్లు! ఇహ ఆ కోట్లు ఏమే రూపాల్లో ఏమే ఊళ్ళల్లో వున్నాయో చెప్పాలంటే విసుగు పుట్టదు. కానీ వినేవాళ్ళు నమ్మతారో నమ్మరో అన్న భయంచేత చెప్పటం లేదు. నిజంగా ఇందులో అణువంతైనా అతిశయోక్తి లేదు! ఇంతవున్నా మహేశ్వరి పాలవ్యాపారం పిడకల వ్యాపారం మానదు. మనం అందులోంచే వచ్చాం. గతాన్ని మరవకూడదనే ఆమె సిద్ధాంతం!

ఇలాంటి లక్ష్మీపతిరావుకి సంతానంకూడా ఘనంగానే వుంది. ఏనిమిది మంది అదృష్టవంతులందరూ ఒక్కచోటే చేరారన్నట్లుగా అందరూ తలో బిజినెస్సూ చేస్తూ అందరూ రెండు చేతులా సంపాదిస్తున్నారు. అందర్లోనూ చిన్నవాడైన సాందీప్ కామర్స్‌లో బిజినెస్ మానేజ్‌మెంట్‌లో డిగ్రీ పుచ్చుకున్నాడు. ఇంకా ఏం చెయ్యాలో ఆలోచించుకుంటున్నాడు. ప్రస్తుతం వేసంకాలమంతా తల్లిదండ్రులతో గడుపుతున్నాడు.

లక్ష్మీపతిరావుకి టౌన్‌లో ఎన్ని ఇళ్ళున్నా పల్లెలో తను కట్టుకున్న దేవేంద్ర భవనంలోనే వుండటమంటే ఇష్టం! ఎంతో కట్టుదిట్టంగా ఎంతో బందోబస్తుగా బందిపోట్లకి అభేద్యంగా వుండేలా అధునికంగా కట్టుకున్న ఆ యిల్లంటే ఆయనకి మక్కువ ఎక్కువ! అతని పొలాల్లోనూ తోటల్లోనూ పని చేసే పాలేళ్ళకి తన ఇంటి ఆవరణలోనే వెనకవైపు ఉత్తరం వైపూ పెంకుటిళ్ళు కట్టించి ఇచ్చాడు. పగలు తమ పొలాల్లోనే కష్టపడతారు. రాత్రికి తనింటికి కాపలాగానూ ఉంటారు. వాళ్ళ అలికిడే తనకి ధైర్యం! ఈ మధ్య బాంబులతో దాడిచేసి ఇళ్ళు దోచుకుంటున్నారట! అటువంటి దాడులు జరిగితే ఏం చెయ్యాలో ఎలా ఎదుర్కోవాలో నౌకర్లందరికీ ట్రైనింగ్ ఇచ్చాడు!

డ్రైవర్ అరగంటలో టౌన్ నించి డాక్టర్ని తీసుకు వచ్చాడు. అంతవరకూ మహేశ్వరి సాందీప్ ముఖం మీద ఐస్‌తో తడిపిన బట్టని వేస్తూనే వుంది. క్షణాల్లో ఆ బట్ట వేడెక్కి పోతోంది. సాందీప్ ఉన్నట్లుండి ఉలిక్కిపడటం

అంతవరకూ మహేశ్వరి సాందీప్ ముఖం మీద ఐస్‌తో తడిపిన బట్టని వేస్తూనే వుంది. క్షణాల్లో ఆ బట్ట వేడెక్కి పోతోంది. సాందీప్ ఉన్నట్లుండి ఉలిక్కిపడటం అటూ ఇటూ పిచ్చిగా చూస్తూండటం చేస్తున్నాడు...

అటూ ఇటూ పిచ్చిగా చూస్తూండటం చేస్తున్నాడు. దాంతో మహేశ్వరి మరీ కంగారు పడి పోతోంది.

డాక్టర్ ఇంజక్షన్ వేసి భయం లేదనిచెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఉదయం తొమ్మిదింటికి కళ్ళు తెరిచాడు సాందీప్. "ఎలావుంది నాయనా?" మహేశ్వరి ఆర్తంగా అడిగింది. లక్ష్మీపతి మేకపోతు గాంభీర్యంతో చుట్టకాలుస్తూ అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నా 'ఇదేమిటి ఇంతలో ఇలా ముంచుకొచ్చింది' అని కంగారు పడుతూనే ఉన్నాడు. సాందీప్ తల్లికి ఏం చెప్పలేదు. భయంగా చూసి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"అమ్మగారూ! అమ్మగారూ!" మల్లి కంగారుగా వచ్చింది. "ష్ అరవకు బాబు ఇప్పుడే లేచాడు. ఏమిటాగోల" అంది మహేశ్వరి "మాపిందమ్మగారూ. నిన్న నన్ను మల్లెపూలు కొయ్యొద్దన్నారా? రేపు శుక్రవారం పొద్దున్నే పూజేసుకుంటాను. వుండనియ్యమన్నారా? మీకు తెలిసిపూలూ, మరువమూ కోసి దండకట్టేద్దానా...?" అంది మల్లి. అయితే ఏమిటే. నువ్వు చెప్పేది సొంతం చెప్పు. సోదవుద్దు" అంది మహేశ్వరి ఆవేశంగా [illegible] మల్లెపూలు [illegible]

కొయ్యలేము కదా! మీరు మల్లీ! మల్లెపూలు కోసుకు రావే అని పిలుస్తారని పొద్దుటేలనించి చూస్తున్నాను. ఇప్పుడే పెట్టుకొని వెళ్ళి పూలు కోద్దామనుకుంటుంటే ....'' ఇవాళ నాకు పూలు కోయక్కర్లేదు. నేను పూజ చేసుకోను. నా బాబుకి జ్వరం తగ్గాకే ఏం పూజలైనా.'' ''అది కాదమ్మగారూ ఈ మల్లెపూలు చూడండి. ఎలా తుంపి పారబోశారో! ఎవరి కొచ్చిందో మాయరోగం.'' అంటూ తను ఏరుకొచ్చిన మల్లెపూలని టేబిల్ మీద పోసింది మల్లి.

సాందీప్ మల్లిమాటలకి ఉలిక్కి పడ్డాడు. రాత్రి ఆ ఆకారం మల్లె చెట్టు దగ్గరే తచ్చాడింది. మామిడి చెట్టు కూడా ఎక్కింది కదా! బొండు మల్లెపూలు చిన్నగులాబీలంతేసి వున్నాయి ''ఎవరే ఇలా పిందిపారేశారు విక్షేపంలాంటి పూలని'' మహేశ్వరి ఉసూరుమంది. సాందీప్ నాలుకతో పెదవులు తడి చేసుకుని అతి ప్రయత్నంమీద అడిగాడు ''మల్లీ! మామిడి పిందలు కూడా కిందరాలిపోయి ఉన్నాయా?'' మల్లి ఆశ్చర్యపోయింది. ''మీ కెలా తెలుసు బాబుగారూ! మీరు గానీ ఈ పని చెయ్యలేదుగదా. ఆ కింద అంతా మామిడి పిందలే. ఏ కోతేనా వచ్చి తుంపి పోసిందనుకున్నాను'' సాందీప్‌కి ఆ పాట చెవుల్లో లీలగా వినిపిస్తోంది. గుండెభయంతో గిలగిల్లాడింది. మళ్ళీ జ్వరం పెరిగింది సాయంత్రానికి కాని మళ్ళీ మామూలుమనిషి కాలేదు. ఇలా నాలుగైదు రోజులయ్యేసరికి మళ్ళీ ఫోటీన్‌లో పడిపోయాడు. భయం ఎంతపని చేస్తుందీ? ఛీ అలా అసహ్యంగా పిరికి పందలాగా జ్వరం తెప్పించుకున్నానేమిటి? అనుకుంటాడు. ఇంతలో అపాట, ఆ ఆకారం జ్ఞప్తికి రాగానే అదేమిటి? మనిషేనా అయితే ఎవరు? ఎందుకంత భయపడ్డాను? దయ్యమా! అన్న అనుమానం రాకుండా మానదు. ఫ్రెండ్స్‌తో చెప్తే పకపకా నవ్వారు. ఆడపా దడపా హాస్యం పట్టిస్తున్నారు.

ఆ రోజు ఫస్ట్ షో సినిమాకీ సెకండ్ షో సినిమాకీ వెళ్ళి ఫ్రెండ్స్‌తో కార్లో వస్తున్నాడు. తీరా రైలుగేటు దాకా వచ్చేసరికి కారుకేదో చిన్న ట్రబుల్ వచ్చింది. డ్రైవర్ ఏవో తంటాలు పడుతున్నాడు. పలుగురు అక్కడే గేట్‌కీపర్ పడుకోడానికి వేసుకున్న బెంచీమీద కూర్చున్నారు. సాందీప్, కృష్ణ వెన్నెట్లో పట్టాలవెంట కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నడుస్తున్నారు! ''ఒరే కృష్ణా మువ్వు వాడిచెయ్యి గట్టిగా పట్టుకోరా లేకపోతే ధడుసుకుని జొరం తెమ్పుకుంటాడు పాపాయ్!'' అన్నాడు వెనకనించి మిత్రులు. సాందీప్‌కి పౌరుషం వచ్చింది. ''ఇదిగో నేనొక్కడ్నే ఈ పట్టాల మీద ఆ శ్మశానం దాకా వెళ్ళకపోతే వెయ్యి రూపాయలిచ్చుకుంటాను! వెయ్యి ప్లీజ్ కృష్ణా గో ఎండ్ జాయిన్ దెమ్!'' అంటూ వాళ్ళ మాటలు విన్పించుకోకుండా ముందుకు నడిచాడు. శ్మశానం వస్తున్న కొద్దీ సాందీప్‌లో ఏదో చిన్న జంకు. కుక్కలు ఏడుపు లూ నక్క కూతలూ అక్కడక్కడా చిన్న చిన్న చితిమంటలూ అయినా లెక్క చెయ్యలేదు. తను పందెం నెగ్గినట్లే చివరిదాకా వచ్చేశాడు. ఇహ వెనక్కి తిరుగుదాం అనుకుంటూ పట్టాల వెంబడి ముందుకు దృష్టిని సారించాడు. అంతే గుండె గొంతుకలో కొచ్చింది. ఆ వెన్నెట్లో ఆ ఆకారం దూరంగా అస్పష్టంగా? అది స్త్రీ ఆకారమే! ఆమె గొంతులోంచి పాట వస్తోందా? ఆ పాట తన చెవిలోనే ప్రతిధ్వనిస్తోందా? సాందీప్‌కి కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయ్! ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టింది ఇహ వెనక్కి తిరగలేకపోయాడు. ''రైలొస్తోంది చచ్చావురా'' అంటూ కృష్ణ పరుగున వచ్చి వెనక్కిడ్చుకు పోయాడు. రైలు సందట్లో సాందీప్‌నెవ్వరూ పట్టించుకోలేదు. కానీ సాందీప్‌కి అయోమయంగా వుంది.

రెండు నిముషాల్లో రైలు థఢ్ థఢ్‌మంటూ స్పీడ్‌గా వెళ్ళిపోయింది. ఆ ఆకారం మనిషైతే తప్పించుకునే దారిలేదు. ఇటూ అటూ వంతెన ఇనప పట్టీల గోడలు. ఆ తర్వాత ఎంతో అగాధం. ఎలా తప్పించుకోగలదు. కాలు ఏ కొంచం పట్టుతప్పినా నదీ గర్భంలో కలిసిపోవాల్సిందే? లేదా రైలు క్రింద పచ్చడయినా కాక తప్పదు.

పిచ్చి

ఎన్నిసార్లు వివరించినా చెప్పిన పనులు సరిగ్గా అర్థం చేసుకోని పనివాడిపై కోపం వచ్చిన వెంకట్, ''నీకు పిచ్చో ... నాకు పిచ్చో అర్థం కావటం లేదు!'' అన్నాడు విసుగ్గా!

''నేను పిచ్చి వాడినైతే నాకు ఉద్యోగం ఇచ్చేవారు కాదు కదండీ!'' అమాయకంగా అన్నాడు పనివాడు.

—జోకర్ (హైదరాబాద్)

తెల్లవారిన దగ్గర్నుంచీ ఎవరైనా వచ్చి నదిలో శవం తేలుతుందనో రైలు క్రింద పడి దారుణంగా నలిగిన శవాన్ని చూశామనో చెబుతారేమోనని ఎదురు చూశాడు సాందీప్. కానీ నాల్గురోజులయినా అతను ఎదురు చూసిన వార్త రాలేదు. అయితే తను చూసింది మనిషిని కాదన్న నిర్ణయానికి రాక తప్పలేదు. తన హేతువాదమూ ధయిర్యం ఏమైపోయాయి! ఇందులో ఎక్కడో ఏదో అర్థం కాని విషయం హృదయంలో ముల్లులాగా గుచ్చుకుంటోంది.

పగటిపూట మల్లి అమాయకమైన కబుర్లు వింటూ ఆ సంగతి మర్చి పోయినా రాత్రయ్యేసరికి ఏదో ఘోర విషయం జరుగుతుందేమోనన్న టెంషన్‌ని భరించశక్యం కాకుండా వుంది! మల్లి ఏదో ఒక వంక పెట్టుకుని తన దగ్గరకు రాకుండా మానదు. చిన్నతనం నించీ కలిసి ఆడుకున్నారు. దాని మనసు స్వచ్ఛంగా విరబూసిన మల్లియ్యలంటిదే. సినిమా కథలు చెప్తేచాలు. కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని వింటూ వుంటుంది. ఈ మధ్య ప్రేమ కథలు దాన్ని బాగా ఆకర్షిస్తున్నట్లుగా ఉన్నాయ్. కట్టు బొట్టు చూపుల తీరు అన్నిట్లోను ఏదో మార్పు.

సాందీప్ తననేదో దయ్యం వెంటాడుతోందని చెప్పాడు. మల్లి కిలకిలా నవ్వింది. ''దయ్యాలు దేవుళ్ళ దగ్గరికి రావేవ్. నాకు బాగా తెలుసు'' అంది. ఈ మాట మహేశ్వరిదాకా వెళ్ళింది. మహేశ్వరి రక్షరేకు కట్టించింది. ప్రొద్దుకూకాక బయటికిపోకుండా ఆంక్షలు పెట్టింది. అయినా రెండు మూడు సార్లు తలుపు కొట్టిన చప్పుడూ అస్పష్టమైన పాట సాందీప్ చెవినుంచి తప్పించుకోలేదు. ఆ చప్పుడు కోసం చెవుల రిక్కించి హాయిగా నిద్రపోకుండా చేను చెట్టుక్కుమంటే ఉలిక్కిపడే స్టేజికి వచ్చాడు. ఇప్పుడతనిలో మొదట్లో

ఉచితం

"స్త్రీలకు కాఫీ ఉచితం!" అని బోర్డు పెట్టుకొన్న హోటల్ యజమానితో— అలా బోర్డు పెట్టినా స్త్రీలు ఎక్కువగా రారు కదా హోటళ్ళకు" అన్నాడు రేవంత్.

"ఆ సంగతి మాకు తెలుసు! కానీ ఆ బోర్డు మగవారిని బాగా 'ఆకర్షించి వస్తున్నారు! అందుకు పెట్టాం ఆ బోర్డుని!" బదులిచ్చాడు యజమాని.

—జోకర్ (హైదరాబాద్)

వున్నంత భయం లేదు. కానీ ఏదో ఆరాటం! అదేమిటో తెల్సుకోవాలనే తపన ఎక్కువైనాయ్.

ఓనాడు మామూలుగా తలుపు చప్పుడైంది. ఈసారి సింహద్వారం తలుపుకాదు. సాందీప్ బెడ్‌రూమ్ వైపు సందులో తలుపు! తియ్యాలా వద్దా ఆలోచించాడు. చప్పుడు ఆగిపోయింది. ఆ వచ్చినవాళ్ళు వెళ్ళిపోయే వుంటారు అనుకుని మెల్లగా తలుపు తీశాడు. అక్కడ మెట్లమీద ఓ అమ్మాయి కూర్చుని వుంది. ఆశ్చర్యంతో లైటు వేశాడు. మెల్లగా ఆ అమ్మాయి లోపలికి వచ్చి సాందీప్ బెడ్ మీద కూర్చుంది. "మల్లీ నువ్వా! ఇంతరాత్రప్పుడు?" "ఊ" "ఎందుకొచ్చావ్" "ఊ" "ఏదైనా పనివుందా?" ఊహూ! తలఅడ్డంగా తిప్పింది. "ఏమైనా కావాలా?" "ఊ" అంటూ తన కళ్ళలోకి చూస్తూ తల ఊపింది. ఊ ఆ తప్ప ఊరికే కళ్ళు పెట్టుకుని మాట్టం తప్ప మాటా మంచీ లేదు. కాసేపు కుమ వి అద్దంలో చూసుకుంటు పైపైన దువ్వుకుని వెళ్ళిపోయింది.

సాందీప్‌కి ఏం చెయ్యాలో తెలీలేదు. మల్లి తండ్రి రామన్నని లేపుదామనుకున్నాడు. అందరూ లేస్తారు. లేని రంగులు పూస్తారు. అర్ధరాత్రి బాబుగారి గదికెందుకు వెళ్లావే అని రామన్న దాన్ని చీరేస్తాడు. అంచేత మాట్లాడకుండా వురుకోడమే మంచిదనుకున్నాడు. అయినా మల్లి ఎక్కడికెడుతుందా అని చూశాడు. చాలా సేపు మామిడి చెట్లదగ్గర తచ్చాడింది. అదేపాట. దూరంగా అదే ఆకారం సాందీప్‌కి మనసులో పజిల్ విడిపోయింది. తను భయపడింది మల్లిని చూశన్నమాట! హాయిగా నవ్వుకోబోయాడు. మళ్ళీ ఇంకో ఆలోచన. ఇదేమిటి మల్లి ఇలా ఎందుకు చేస్తోంది. దానికిలా చేస్తున్నానని తెలుస్తోందా? లేనట్లే ఉంది. దాని వాలకం చూస్తే ఎక్కడో ఏదో లోకంలో ఉన్నట్లు చూపులు స్థిరంలేనట్లు అనిపిస్తోంది. పగలంతా నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ లేగదూడలాగా హుషారుగా గంతులేసే మల్లికీ ఈ మల్లికీ పోలిక లేదు. ఇలా ఇంకో మగాడి గదికి వెళ్ళి తలుపు కొడితే ఎంత ప్రమాదం దీనికేమైనా జబ్బా! మానసికమైన వ్యాధా లేదా ఏ దయ్యమైనా ఇలా చేస్తోందా? ఎవరైనా హిప్నొటైజ్ చేస్తున్నారా? మెల్లగా మల్లి తన ఇంటిముందుకు వెళ్ళిపోయి తన మంచమే గాబోలు ఖాళీగా వుంటే దానిమీద పడుకోడం చూశాక సాందీప్ లోపలికి వచ్చి తలుపేసుకున్నాడు. ఇక ఆనాటికి నిద్ర మరి రాలేదు. తెల్లారుతూండగా ఒక ఆలోచన వచ్చింది. సైకియాట్రిలో ఎమ్.డి.చేస్తున్న తన మిత్రుడికి ఈ విషయం పూర్తిగా రాసి సలహా అడగాలి అనుకున్నాక కొంచం కునుకు పట్టింది.

తెల్లరుతూనే అన్ని విషయాలతోనూ రహీమ్‌కి లెటర్ వ్రాసి వెంటనే జవాబు వ్రాయమని కోరాక మనసు తేలికపడింది. పొద్దునే మల్లి శుభ్రంగా స్నానం చేసి పువ్వులా వచ్చింది. "అమ్మగారూ పూజకి పూలండీ" అంటూ తనవంకే పరీక్షగా చూస్తున్న సాందీప్‌ని చూసి సిగ్గుపడింది "ఏంటి బాబు అలా చూస్తున్నారు" అంటూ మొహం ఎరుపెక్కగా గబగబా పారిపోయింది. సాందీప్ మనసుమీద దెబ్బమీద దెబ్బ! దయ్యం గొడవ తేలిపోయిందంటే మల్లి గొడవ బయలుదేరింది. దీనికి రహీమ్ ఏదో పరిష్కారం సూచిస్తాడని ఊపిరి పీల్చుకుందామనుకుంటే దీనికీ సిగ్గేమిటి? ఎప్పుడైనా ఇలా ప్రవర్తించిందా? సాందీప్‌కి ఏం చెయ్యాలో తోచక పోయేసరికి చిరాకు ముంచుకొచ్చేసింది. తొందరగా కాన్పూర్ పోవాలనుకున్నాడు.

నాలుగైదు రోజులదాకా మల్లి జాడ లేదు. సాందీప్ తలుపు చప్పుడు కోసం ఆత్రంగా ఎదురు చూశాడు. ఆరో రోజున వచ్చింది. తలుపుచప్పుడైంది. ఛంగున దూకి తలుపు తీశాడు. తనుఎదురు చూసినట్లే మల్లి! ఇప్పుడూ అదే వాలకం! ఊరికే కళ్ళు పెట్టుకుని చూడటం! ఏదైనా అడిగితే ఊ ఆ అనడం కాసేపు మంచం మీద పడుకుని సీలింగ్ ఫాన్‌కేసి చూసింది. కాసేపు కుర్చుంది కుర్చీలో. బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళి ఫారెన్ లక్స్ సోప్ చేత్తో పట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది. సాందీప్ ఆమె మళ్ళీ తన మంచం మీద పడుకునే వరకూ తెలికుండా వెంటవుండి వెనక్కి తిరిగివచ్చాడు.

రహీమ్ దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం లేదు. ఇలా చేస్తోంది మల్లి అని రామన్నతో చెప్పటానికి భయంగా వుంది. వాళ్ళు మూఢులు ఏ పెడర్థాలన్నా తీస్తారు. అలవాటుగా మల్లి తలుపు కొడుతుందేమోనని చూశాడు. మల్లిరాలేదు. తలుపు తీసుకుని మామిడి చెట్ల కింద ఉందేమోనని చూశాడు. అక్కడ లేదు. ఈ రోజు నిద్రపోతోందేమోననుకుంటూ గేట్ వైపుకి చూసేసరికి సాందీప్‌కి చెమటలు పట్టాయ్! ఘూర్కా స్టూల్ మీద కూర్చుని నిద్రపోతున్నాడు. మల్లి గేటు తాళం వేసి వుండటంతో గేటు ఎక్కి అవతలివైపుకి దిగింది. సాందీప్‌కి మరే ఆలోచనా రాలేదు. తనూ అదే పని చేశాడు. మల్లిలోకం పట్టనట్లు నడిచి పోతూనే వుంది. శ్మశానం దాకా అలాగే పోయింది. అక్కడ కొన్ని కుక్కలు ముందుగా అరవబోయినాయ్. మల్లిని చూసి అలవాటైన మనిషే అన్నట్లుగా కాళ్ళు వాసన చూసి, వెళ్ళిపోయినాయ్. సాందీప్‌కి ఆ కుక్కలు తన వెంట పడతాయేమోనన్పించి నడుము బెల్టు తీసి ఝాడించేసరికి పారిపోయాయి. మల్లి కాసేపు సమాధుల్లో తచ్చాడింది. ఈ మధ్య దాని అన్నయ్య చనిపోతే అక్కడే సమాధి చేశారు. తరువాత పెద్ద కాలవ దగ్గరికొచ్చింది. అక్కడ వున్న వంతెన మీంచి కాకుండా ఇనపగొట్టాలువుంటే వాటి మీంచి నడవడం ప్రారంభించింది. అవి సన్నగా వున్నాయ్ నున్నగా వున్నాయ్! ఏ కొంచం కాలుజారినా మల్లి పెద్దకాలవ పాలైపోతుంది. [illegible] శారు. నీళ్ళు స్పీడుగా ప్రవహిస్తున్నాయ్. "[illegible] [illegible] చచ్చిపోతావ్! కాలుజారుతుంది వెనక్కిరా" [illegible] సాందీప్ మనస్సు గగ్గోలు పెట్టింది. గొంతు [illegible] మల్లీ అని పిలవబోయేసరికి రామన్న పరుగు పరుగున వచ్చి! "బాబుగారూ చప్పుడు చేయకండి [illegible] కండి. దానికి మెళకువ వస్తే ప్రమాదం [illegible]

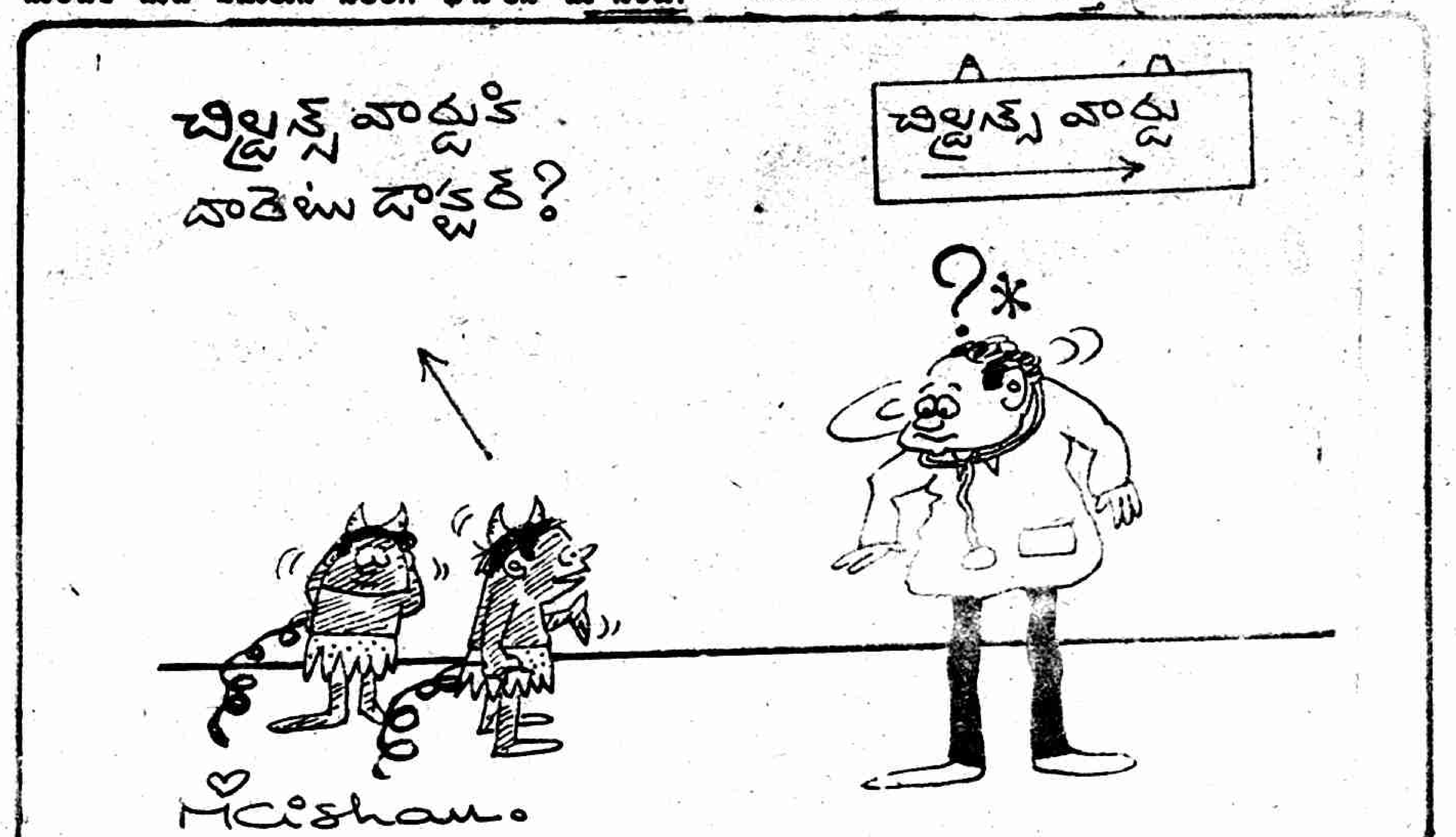

ఏడుపు గొంతుతో చెప్పాడు. "ఇప్పుడు మల్లి మెలుకువగా లేదా?" సాందీప్ గొంతు ఆర్ద్రంగా పలికింది. "లేదండి బాబూ దీనికి ఇదో జబ్బట! ఇది వరకు నిద్దట్లోనే ఇంట్లోంచి బయటికి బయటినించి ఇంట్లోకె నడిచేది. దీన్ని అన్న సచ్చిపోయాక ఈ సమాధి చూట్టానికి అప్పుడప్పుడూ వస్తుంది. నేను వెయ్యి కళ్ళతో కాపాడుకుంటూనే వుంటా! తాడుతో కట్టేసినా ఇడిపించుకుంటుంది. అన్నీ మేలుకుంటే ఎలా చేస్తుందో అలాగే చేస్తుంది. "తెల్లారాక ఇలా చేశావేంటే అంటే తెల్ల మోహం వేస్తుంది. ఇలా చేశానా అని భయపడ్తుంది. అందుకని దానికేం చెప్పం" అన్నాడు. ఈలోగా మల్లి ఇనపగొట్టం మీద నడిచి అవతలి గట్టుకు చేరుకుంది. "రామన్నా ఇది చాలా పెద్ద జబ్బు. ఎంత డబ్బయినా నాన్నగారు ఇస్తారు. త్వరగా వైద్యం చేయించ లేకపోతే చాలా ప్రమాదం. ఏ కాలవలో నన్నా పడుతుంది. ఏ రైలు క్రిందయినా పడుతుంది" అన్నాడు సాందీప్! "ఆ భగవంతుడే చల్లగా చూడాలి' అన్నాడు రామన్న. ఆ వొంతెన దాటేప్పుడు మధ్యలో మెలకువ రాకుండా ఆ దేవుడే చూశాలి. లేకపోతే మెలకువ వచ్చి తనెక్కడ వుందో తెలుసుకుని భయంతో తడబడి కాళ్ళు జారితే గంగమ్మకే బలవుతుంది' అంటూ పదే పదే దణ్ణాలు పెట్టుకున్నాడు రామన్న.

రామన్న రైలుపట్టాలమీద నడుస్తున్న మల్లిని రెండుబాది మేల్కొలుపుతానంటే సాందీప్ "వద్దు ఇక్కడికి ఎల్లా వచ్చాను అన్న అనుమానం మల్లికి రానీకు. మెల్లగా ఇంటికి తీసుకుపో" అన్నాడు. "మల్లీ ఇంటికెడదాం రాయే" బుద్ధిగా తండ్రి వెంట నడిచి వెళ్ళి ఇంటి ముందున్న నులక మంచం మీద పడుకుని హాయిగా నిద్రపోయింది.

రమేష్ దగ్గర్నుంచి బరువైన కవర్ వచ్చింది. "మీ మల్లిది సోమ్నాంబులిజమ్ అనే వ్యాధి. సాధారణంగా హిప్నటైజ్ చేయగా కూడా నిద్రలో నడిచేవాళ్ళని చూస్తూంటాం, దీనికి కారణాలు శారీరకం కంటే మానసికంగానే ఎక్కువ. బయటికి చెప్పుకోలేని తమకు తీరవనుకున్న కొన్ని కోరికలు మనిషి మస్తిష్కంలో చోటు చేసుకుంటే ఏ అవ్యక్తచేతనలోనో వ్యక్తా వ్యక్త చేతనలోనో నిద్రలోనే తమకు కావల్సిన చోట్లకు వెళ్ళిపోతారు. ఒకప్పుడు వాళ్ళ చర్యలకు ఏ భావమూ వుండదు. ఒకప్పుడు వాళ్ళ చర్యల ద్వారా వాళ్ళ అంతశ్చేతనను మనం పరిశోధించడానికి అవకాశం వుంది. వారికేదో లోపల ఆందోళనో భయమో వున్నా ఇలాగే జరుగుతుంది. ఆ భయం నివారణ చేయడం ప్రథమ కర్తవ్యం. ఇంతా చేస్తే వాళ్ళు పనివాళ్ళంటు న్నావ్! వాళ్ళ భూతవైద్యం చేయించుకుంటారు గాని మనమాట వినరు. అయినా కొన్ని మెడిసిన్స్ రాస్తున్నా ప్రయత్నం చెయ్యమను. పేషంట్‌ని చూడకుండా మందులు రాయకూడదు. నేను రాసినవి టానిక్స్ వంటివే. వుపయోగం వుండచ్చు. హార్మలెస్ మెడిసిన్స్ బెస్టాఫ్‌లక్" అని రాశాడు.

సాందీప్‌కి మల్లి చర్యలని విశ్లేషించాల్సిన అవసరం పట్టింది. దాని చూపులు పగటివేళల్లో కూడా ఏదో మార్పు కన్పిస్తోంది. ఇది వరకులా నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ లేదు. ఆ కళ్లలో సిగ్గుల బరువులు ఆశల తళతళలు సాందీప్ మనసు ఆర్ద్రమైపోయింది. "పిచ్చిమల్లి నేనంటే నీకిలాంటి భావం ఎలా వచ్చిందే?" అన్నట్లు దానివంక జాలిగా చూస్తాడు. ఆరాధనగా ఆ కళ్ళల్లో నవ్వులు. వెంటనే అక్కడ్నించి పారిపోతుంది! "మల్లి! మల్లీ అనుకుంటూ ఏం చెయ్యాలో తెలీని సాందీప్ ఫ్రెండ్స్‌తో కబుర్లు చెప్పుకోడానికి పోతాడు. రా[illegible] మందులను మల్లికి వెయ్యడం లేదని [illegible]. పెళ్ళయితే అన్ని రోగాలూ కుదుర్తాయని ఎవరో చెప్పారుట! అంచేత సంబంధాలు వెతకడంలో పడ్డాడు.

సాందీప్ కాన్పూర్‌కి వెళ్ళాల్సిన రోజులు దగ్గరకొచ్చేసాయి. మల్లి అప్పుడప్పుడూ తలుపు కొట్టి లోపలికొస్తూనే వుంది. తను వెళ్ళిపోయాక కూడా ఇలాగే తలుపు కొడ్తుందా అన్న ఆలోచన సాందీప్‌ని నిలువనీయలేదు. మల్లి ఇలా వస్తున్నట్లుగా ఒక్కరికి కూడా చెప్పలేదు. మరీ మరీ చెప్పాడు. రామన్నకు తాను కొన్న మందులు చాలా మంచివి. మల్లికి వెయ్యమని

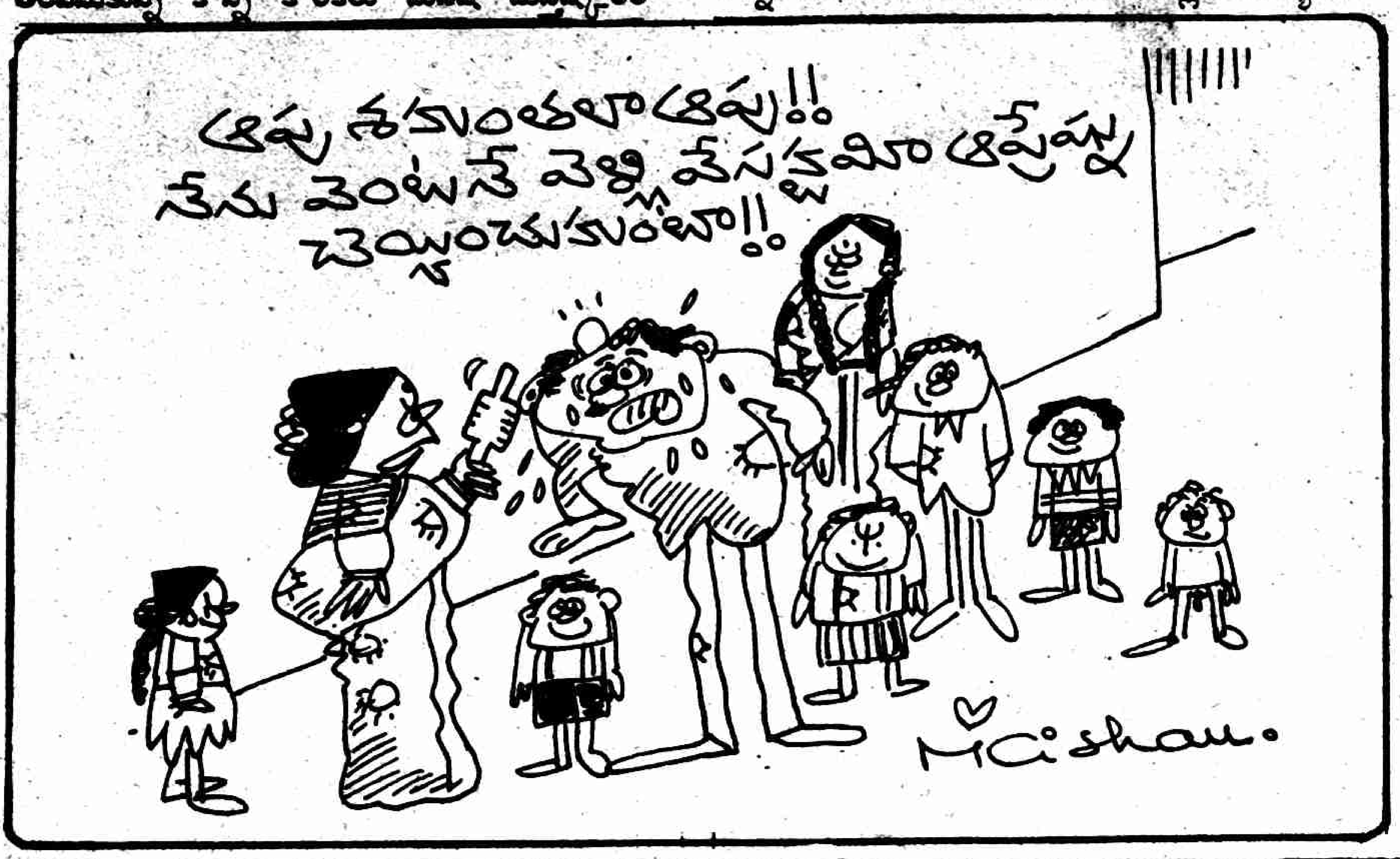

అరవద్దు!

ఆటల్లో ఊరికే అరుస్తున్న రాగితో— "రాజులాగా అరవకుండా ఆడుకోలేవూ—" అంది వాళ్ళమ్మ.

"లేదుమమ్మీ— మేం 'అమ్మా నాన్నా' ఆట ఆడుకొంటున్నాం! రాజేమో... నాన్న ఆఫీసునుండి లేటుగా వచ్చాడు! అందుకే నేనిలా అరుస్తున్నా!" అసలువిషయం చెప్పింది రాగి గడుసుగా!

—జోకర్ (హైదరాబాద్)

రామన్న నవ్వేసి ఊరుకున్నాడు. అంతా ఆ భగవంతుడే చూసుకోవాలి" అంటూ.

సాందీప్ కాన్పూర్ వెళ్ళేడు ఏవో సామాన్లు పట్టుకుని మల్లికూడా వచ్చింది స్టేషన్‌కి! రైలు కదిలాక చూసుకున్నాడు ద్రాక్షపళ్ళ బుట్టలో చక్కగా కట్టిన మల్లెపూల బొకే! ఇది మల్లిపనే! దాని కళ్లల్లో నిరాశ, నిస్పృహ, వేదన సాందీప్ గుండెల్ని పిండేస్తున్నాయ్. వచ్చే స్టేషన్‌ల్లో దిగిపోయి వెనక్కి వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాడు. మనసు చెప్పినట్లు శరీరం వినలేదు. అలా కొయ్యలాగా కూర్చుండి పోయాడు.

నెల రోజుల తర్వాత మహేశ్వరి నుంచి వచ్చిన ఉత్తరంలో మల్లిపేరు కనబడగానే ఆత్రంగా గబ గబ చదివాడు. "పాపం మన మల్లికి నిద్దర్లో నడిచే జబ్బట. ఇది వరకు తోటలోనే తిరిగేదట. ఈ మధ్య అస్తమానం రైలు స్టేషన్ దగ్గరికి వెడుతోందిట! రెండు మూడుసార్లు ఎవరో చూసి చెప్పారంట. మూడోసారి మల్లి రైలెక్కడం కూడా ఎవరో చూశారట. ఊరెడుతుందోమో ననుకున్నారు. కాని మల్లి మళ్ళీ తిరిగి రాలేదు. ఏ కిరాతకుడైనా దాన్నెవ్వైనా తీసుకుపోయాడో ఎక్కడైనా రైల్లోంచి దూకేసిందోగాని దాని జాడ తెలీలేదు. మీనాన్న పోలీస్ రిపోర్టు యిచ్చాడు. అన్ని స్టేషన్లు గాలించారు. ప్రయోజనం లేదు. రామన్న పిచ్చాడయి పోయాడు. పాపం వాడింకా కొడుకు పోయిన బెంగనించి కోలుకోనే లేదు. మళ్ళీ ఈ బాధ" సాందీప్ ఆ లేఖ చదివి కుప్పకూలిపోయాడు. మల్లి ఇచ్చిన బొకేలోని పూలన్నీ ఎండిపోయినాయి. కొబ్బరిపుల్ల మాత్రం అలాగే వుంది.

సాందీప్ చెవులలో ఆ నాటి ఆ పాట విషాదంగా సుడులు తిరిగింది. *